

HATTJUVEN

Tore Wizelius
Ulrika Nilsson

Vindform förlag

Hattjuven

Vuxenbarnbok
Text: Tore Wizelius
Teckningar: Ulrika Nilsson
Vindform förlag

Hattjuven är ett sammandrag av kapitel 2 i boken *Basker-Villes hund* (<http://vindbruk.org/basker-villes-hund.html>), Instant Book, 2018. ISBN978-91-984169-1-6. *Basker-Villes hund* finns även som ebok.

©Tore Wizelius/Vindform förlag 2019
Utgiven som epub av Vindform förlag
ISBN 978-91-978246-8-2

Hattjuven

När Basker-Ville sitter ute på verandan kommer Rocky (<http://vindbruk.org/rocky.html>) springande med något i munnen. Hunden hoppar uppför trappan och lägger sitt byte vid Basker-Villes fötter.

Det är en konstig rutig hatt, med skärmar både fram och bak. Det är en hjortjägarhatt, en sådan som Sherlock Holmes (http://vindbruk.org/baskervilles_hund.html) brukar ha på huvudet.

- Har vi fått Englands mest berömda detektiv på besök ute på heden? säger Basker-Ville.

Rocky rusar iväg ut på heden igen.

Efter en halvtimme kommer han tillbaka. Även denna gång lägger Rocky ett byte framför Basker-Villes fötter. Det är en hatt, med ett brett svart band runt kullen och nedvikta brätten. Basker-Ville vänder på den för att se om det finns någon namnlapp.

”Tillhör Miss Jane Marple (http://vindbruk.org/miss_marple.html), om den blåser bort, returnera den vänligen till ... ” och där stod en adress i St. Mary Mead, England.

Det var mystiskt, tänker Basker-Ville, har vi fått en till av Englands mest berömda detektiver på besök? Rocky verkar ha börjat jaga hattar i stället för katter.

Basker-Ville undrar förstås var Rocky hittar alla dessa hattar, så han smyger efter när Rocky ger sig av ut på heden igen. Efter tjugo minuters tassande stannar Rocky vid en stig. Basker-Ville gömmer sig bakom en enbuske.

De ser en elegant klädd rundnätt man, med mustasch och plommonstop komma gående.

Rocky kryper ihop bakom en buske och väntar. Mannen är på sin vakt, han ser sig noga om för varje steg han tar. Han måste ha hört talas om hattjuven som gömmer sig bland träden.

När han passerar på stigen sätter Rocky fart. Han hoppar och knuffar mannen på ryggen. Mannen tappar balansen och tar några stapplade steg framåt, med hatten på svaj. Då flyger en kaja förbi och snappar åt sig hatten!

Det var snyggt gjort, men fräckt! tänker Basker-Ville när han smyger därifrån.

När Basker-Ville kommer tillbaka till sin kära veranda sitter Rocky där och väntar med ännu ett byte. Basker-Ville hittar även denna gång en namnlapp. Hercule Poirot (<http://vindbruk.org/missmarple.html>) står det på den.

Det är stor risk att både Rocky och han själv, som är Rockys ansvarsfulla husse, ska bli avslöjade som hattjuvar av dessa världsberömda detektiver, inser han och ser sig oroligt om.

Detektiver på hattjakt

Nästa dag fortsätter konferensen på Baskerville Hall. När Sam Spade är klar med sin föreläsning om *Riddarfalken från Malta*, föreslår han att de ska ta itu med fallet med de försvunna hattarna, som utspelade sig mitt framför deras ögon.

- Det är visserligen inget allvarligt brott, säger Sam, som har sin hatt kvar, men metoden för att utreda hattstöld är i princip densamma som för allvarliga brott som diamantstöld och mord.

- Att stjäla min hatt är ett allvarligt brott! påpekar Sherlock Holmes. Den kan användas av en bedragare. Miss Marple nickar instämmande, liksom den elegante Hercule Poirot.

De ger sig iväg. Sherlock har en cylinderhatt på huvudet, som han annars bara använder i stadsmiljö. Miss Marple har en sjalett draperad över huvudet och Hercule Poirot har fått låna en toppluva av vaktmästaren. Den tystlätne Mr Walker har med sig sin hund, den varglige Devil.

När de kommer ut på den ödsliga heden, tar Mr Walker täten. Han är den ende i sällskapet som tycks van att röra sig i naturen. De andra ser tafatta ut. De är mer vana att gå på gatsten och asfalt.

När de kommer fram till skogsdungen säger Sherlock Holmes:

- Precis här försvann min hatt.

Han böjer sig ner och undersöker marken med sitt förstoringsglas.

- Här försvann också min hatt, säger Miss Marple.

- Och mitt plommonstop, påpekar Hercule Poirot.

- Då har vi funnit brottsplatsen, konstaterar Sam Spade. Nu vill jag ha en exakt redogörelse för vad som hände.

- Jag fick en kraftig knuff, berättar Sherlock Holmes. När jag återvann balansen var min hatt borta. Det var tät dimma så jag såg ingenting.

- Även jag fick en knuff i ryggen och sen kände jag ett luftdrag kring huvudet, säger Hercule Poirot.

- Jag fick också en kraftig knuff, jag nästan ramlade omkull, berättar miss Marple, som har en betydligt sprödare kroppshydda än de manliga kollegerna. Jag tappade hatten då, men hur jag än letade i den täta dimman kunde jag inte hitta den.

- Vi har alltså en hattjuvliga, med minst två ligamedlemmar, slår Sherlock Holmes fast. En som knuffar, en kompanjon som tar hattarna.

- Men, fortsätter han, det finns en hund med i spelet. Jag upptäckte hundspår i en lerpöl intill stigen. Men inga skoavtryck, inga spår av människa.

Han granskar Hercule Poirots ytterrock med sitt förstoringsglas och fortsätter med miss Marples rutiga kappa.

- Jag borstar min paletå mycket noga både morgon och kväll, säger Hercule Poirot, det finns inte ett dammkorn på den.

- Där finns inga spår, men på miss Marples kappa syns avtryck av leriga tassar, konstaterar Sherlock. Svaga spår, men ändå tydliga. Även miss Marple vårdar sina ytterkläder noga.

Miss Marple nickar instämmande.

- Avtrycken sitter ända uppe på axlarna, fortsätter Sherlock, så det måste ha varit en mycket stor hund.

- Vem kan den andre ligamedlemmen vara? frågar Poirot.

Sällskapets detektiver lägger sina pannor i *mycket* djupa veck, det är ju en övning i *mycket* avancerad brottsbekämpning de håller på med.

När de funderat grundligt och länge, slätas vecken i Miss Marples panna ut.

- En fågel! säger hon. Miss Marple är en stor fågelvän, som aldrig glömmer att fylla på sitt fågelbord med frön.

Just när hon sagt detta förmörkas skyn av en jättelik fågel som sveper över stigen. Den flyger tre meter över deras huvuden, och fortsätter på låg höjd ut över heden.

Baskervilles hund

Basker-Ville vill ta reda på var alla dessa berömda detektiver håller hus. Innan han går låser han in Rocky i huset. Han vill inte få några fler stulna hattar.

När han har gått en halvtimme dyker det upp en allé av idegranar ur dimman. I änden av den mörka allén syns en stor spöklik herrgård. När han kommer fram ser han en nymålad skylt ovanför porten, som inte alls passar till denna gamla byggnad. På skylten står "Baskerville Hall konferenscenter".

Basker-Ville går in. Det är helt tomt i hallen, men där står ännu en skylt.

Sal 1. Mindlessness

Sal 2. Mycket avancerad brottsbekämpning

Sal 3. Torvbrytning

Sal 4. Stapletonskursi fjärlshävning

Sal 5. Mindre avancerad brottsbekämpning

Alla konferenserna är igång, så det är tomt i entréhallen. Från sal 5 börjar dock deltagare strömma ut, dags för kaffepaus. Han känner igen kommissarie Barnaby, som han sett på TV.

Utanför sal 2 ligger några namnbrickor kvar. Han tar en som det står "Martin Beck, Sweden" på, sätter fast den på tröjan, går in i sal 2 och sätter sig längst bak i salen.

På scenen står en lång elegant klädd engelsman och håller ett föredrag om *mycket avancerad brottsbekämpning*. Han går fram och tillbaka, suger på en pipa, som dock inte är tänd. Rökning är ju inte tillåtet inomhus. Han stannar, tar pipan ur munnen och säger:

- Baskervilles hund (http://vindbruk.org/baskervilles_hund.html) är nog det mest komplicerade fall jag har löst.

Basker-Villes hund, det är ju min Rocky, tänker Basker-Ville förvånat.

Det är den världsberömda detektiven Sherlock Holmes som står på scenen. Han visar en bild av Baskervilles hund.

- Ut ur dimman störtade denna jättelika kolsvarta hund, berättar Sherlock Holmes. Det sprutade eld ur dess öppna gap, ögonen lyste med förtärande glöd, huvudet, öronen och den dräglände käften var omgivna av en strålgans. Inte ens en dåres omtöcknade hjärna kunde skapa en vildare, hemskare, mera demonisk fantasibild än denna vilda skepnad.

- När hunden skällde ekade det över nejden, fortsätter Sherlock, och hos dem som hörde skallet frös blodet till is.

Det där ser verkligen inte ut som Rocky (<http://vindbruk.org/rocky.html>), konstaterar Basker-Ville lättat, och ser sig om. Det är ungefär trettio personer samlade och flera som han känner igen. Miss Marple förstås, monsieur Poirot och även Mr Walker, med hatt och solglasögon på.

Nu vet Basker-Ville var hattarna som Rocky fångat kommer ifrån. Han förstår dessutom varför dessa världsberömda detektiver befinner sig i trakten. De är här på konferens.

När Sherlocks föredrag är slut blir det paus. Deltagarna går ut för att hämta luft innan Miss Marples föredrag om *Liket i biblioteket* ska börja. Sherlock har mest bråttom, han måste få eld på sitt pipstopp. Han hejdas av en detektiv i regnrock och hatt, som redan har en cigarett i ena mungipan, och väser ur den andra:

- Sherlock, var är din berömda hatt?

- Ja du Sam, min *deerstalker* försvann upp i luften, på ett mystiskt sätt, svarar Sherlock, och fortsätter:

- Ursäkta, det finns inga *mystiska* sätt, jag menar förstås *gåtfullt*. Ett svårt fall, men att lösa gåtor är min specialitet. Min hatt kommer snart att återfinnas!

- Miss Marple måste också ha blivit av med sin hatt, fortsätter den andre, som Basker-Ville känner igen som den hårdkokte deckaren Sam Spade (http://vindbruk.org/sam_spade.html).

- Monsieur Poirot med, tillägger han.

- Säger du det? Du var en skarpsynt detektiv. Vi kan ju ta "Gåtan med de försvunna hattarna" som uppgift på seminariet om "Praktisk brottsbekämpning" som vi ska ha i morgon, föreslår Sherlock Holmes.

Nu måste jag skynda mig hem, tänker Basker-Ville oroligt. I morgon kommer världens bästa detektiver att börja spana efter sina hattar, och de finns ju hemma hos mig!

Hattarna var fångade av Rocky, på deras egen mark, där han hade jakträtt. Men han skulle nog ändå bli tvungen att lämna tillbaka hattarna om deras ägare lyckades spåra upp dem.

En misstänkt örn

- Där har vi hattjuven! säger Sherlock Holmes och pekar mot fågeln.

- En riddarfalk! ropar Sam Spade.

- Nej, det är en örn, säger Mr Walker bestämt. Han kan det mesta om naturen.

De helskärpta detektiverna står på helspänn. Sam Spade har dragit sin pistol. Han vet förstås att örnar är fridlysta, så han håller pekfingeret i schack. Sherlock har satt förstoringsglasat för ögat, men det är ingen hjälp vid spaning efter fåglar. Miss Marple har däremot fiskat upp en teaterkikare ur sin handväska och med den kan hon se vart örnen tar vägen. Den landar i en tall ett par hundra meter bort.

- Där har den sitt bo, konstaterar hon belåtet. Ett mycket stort bo, det ser ut som boet har ett tak också.

- Örnbon har inga tak, säger Mr Walker. Skatbon kan ha det, men det där var ingen skata.

Mr Walker tar av sig sin rock, liksom solbrillorna som han har på sig i alla väder och hänger hatten

på en gren. Han förvandlas till Fantomen och ger sig av i riktning mot örnböet tyst som en indian, med hunden Devil i hälar.

Efter en kvart är han tillbaka och rapporterar sina iakttagelser.

- Örnens bo har faktiskt ett tak, berättar Fantomen, och ger en erkännande nick till miss Marple. Men det var inget vanligt tak. Det var en halmhatt!

- Det gör örnen synnerligen misstänkt, konstaterar Sherlock Holmes. Ett brottsyndikat med en hund och en örn! Det är första gången i kriminalhistorien!

- Om det nu är örnen som är tjuven, påpekar monsieur Poirot. Vi måste se på fallet förutsättningslöst. Det är den absolut viktigaste principen vid mycket avancerad brottsbekämpning.

Sällskapet enas om att Fantomen ska stanna och hålla örnen under uppsikt. Om det är örnen som är tjuven, kan han skugga den och avslöja hattjuvgömmen.

När skymningen kommer klär Fantomen om igen till Mr Walker. När det blir mörkt kan han ändå inte se örnen, och örnen sover dessutom om nätterna. Och skugga en örn är det bara Stålmannen som kan göra.

När han går på den mörka stigen hör han plötsligt en get bräka. Han vänder sig snabbt om för att se var geten befinner sig.

Då svishar något förbi genom luften, och så är även hans hatt borta!

Mr Walker har alltid en fedorahatt, med breda brätten. Nu ser huvudet ut som hos en skridskoåkare, med tävlingsdräkten på. Det är hans Fantomendräkt som blottas. Han drar ner den blå luvan bakom rockkragen. Ingen har någonsin sett Fantomen barhuvad. Han har lockigt rödbrunt hår.

Hatten är spårlöst försvunnen. Han ger upp letandet och går tillbaka mot herrgården.

Ett skall som får blodet att isas!

Plötsligt hörs ett fruktansvärt skall! Ett hundskall så hemskt att blodet isas till och med i Fantomens ådror!

Han hade hört Sherlock Holmes berätta om Baskervilles hund på konferensen. Mr Walker tror inte på spökhundar, men detta skall måste komma från en jättelik monsterhund. Devil ser också livrädd ut!

Det mörknar snabbt och de småspringer tillbaka till herrgården. Han får låna en keps av portvakten, innan någon annan får syn på honom.

Mr Walker äter en försenad middag. När han är mätt och belåten följer han med Sherlock Holmes ut till rökrutan.

- Var är din fedorahatt? undrar Sherlock Holmes.

- Det var en get, säger Mr Walker. Jag hörde en get bräka och vips så försvann min hatt.

- Det här fallet blir alltmer komplicerat, säger Sherlock och ser nöjd ut. Han gillar att ställas inför gåtfulla problem som får hans hjärna att arbeta för högttryck.

Medan Sherlock blossar på sin pipa berättar Mr Walker om det blodisande hundskallet han hört.

Sherlock Holmes ser inte alls förvånad ut.

- Även jag hörde skallet, viskar han. Jag stod här ute i rökrutan. Det lät precis som Baskervilles hund.

- Varifrån kom skallet? fortsätter han oberört.

- Det kom från andra hållet. Alltså om stigen är här, säger Mr Walker och drar ett streck med foten i gruset...

- Och örnböten är här, fortsätter han och ritade ett kryss i gruset till höger om strecket...

- Så kom skallet ungefär härifrån, säger han och ritade en ring i gruset till vänster om strecket som markerar stigen.

- Saken är klar, säger Sherlock. I morgon får vi göra en brottsplatsundersökning där geten tog din hatt. Sedan får vi gå skallgång genom området som hundskallet kom ifrån, så att vi kan spåra upp monsterhunden.

Nästa morgon ger sig en patrull med mycket kvalificerade detektiver ut på heden igen.

- Här blev jag av med min fedora-hatt, berättar den kepsklädde Mr Walker.

Sällskapet undersöker brottsplatsen. Sherlock kryper omkring på knä med förstoringsglaset och letar efter spår av en get. Miss Marple spanar med sin teaterkikare efter fåglar.

- Där, säger hon, där sitter en papegoja!

- Det finns inga papegojor på europeiska hedar, påpekar Mr Walker artigt.

Miss Marple räcker honom sin teaterkikare och säger:

- Men vad är då det där?

- Det är en papegoja! konstaterar Mr Walker häpet. Samma som i Bengalens djungler.

Nu ser till och med Sherlock Holmes brydd ut. Den hårdkokte Sam Spade är dock oberörd, han kan inte skilja på en sparv och hök.

De undersöker brottsplatsen noga. När ingen efter en halvtimmes letande har hittat spår av en get, eller Mr Walkers försvunna hatt, ger de upp.

Jakten på monsterhunden

- Det är dags att spåra upp monsterhunden, säger Sherlock Homes och fortsätter på stigen. De andra följer motvilligt efter, de ser ängsliga ut. Bovar, gangsters, bedragare och tjuvar är de vana vid, men på denna ödsliga hed, där det finns monsterhundar, örnar och osynliga getabockar, känner de sig inte säkra.

Efter en kvart börjar skallgången. De går sakta genom skogen på rad, med tjugofem meters lucka mellan detektiverna.

De går i riktning mot Basker-Villes hus, för det var ju därifrån det blodisande skallet hade kommit. Fast de vet förstås inte att det finns ett hus där.

De banar sig fram mellan martallar och enar, tills terrängen öppnar sig och de kommer till ängen bakom Basker-Villes hus. Där kommer Rocky springande och skäller glatt.

- Undan, säger Sam Spade, som var den förste som Rocky hälsade på. Vi letar inte efter en liten knähund, utan en jättelik monsterhund!!

Vilken ohyfsad karl, tänker Rocky och springer ut på ängen igen, med blicken vänd mot marken. Han nästan krockar med Devil, och känner genast på lukten att det inte är en hund utan en varg! Rocky vänder och springer längre ut på ängen, tills han känner sig säker.

Plötsligt förmörkas himlen. En mäktig skugga sveper över gräset.

- PANG!!!!

Sam Spade har blixtnabbt dragit sin revolver och avlossat ett skott. De andra detektiverna kastar sig till marken. Det doftar krut och den öronbedövande knallen ekar bland tallarna.

Den skadskjutna örnen tar mark strax intill Rocky. Alla fjädrar på högra vingen är bortskjutna. Det var nära ögat.

Sam Spade blåser bort röken från pistolpipan. Monsieur Poirot reser sig upp och petar försiktigt på örnen med sin käpp.

- Örnen lever, säger monsieur Poirot. Inga köttår, inget blod, men fjädrarna på ena vingen är borta. Det dröjer nog länge innan den örnen kan flyga igen.

Miss Marple skyndar till för att ta hand om den skadskjutna örnen.

Ohyfsad karl, men han räddade mitt liv, tänker Rocky. Han är nog inte så dum som han ser ut.

Basker-Ville kommer springande över ängen.

- Rocky, ropar han. Har du blivit skjuten?

Rocky ser medtagen ut, han ligger kvar i gräset och flämtar. Miss Marple lämnar örnen för ta hand om Rocky, för hon är även en stor hundvän. Devil, vars husse ofta skjuter med pistol, är helt oberörd. Han börjar nosa på Rocky.

- Voff, voff, voff, säger Rocky, för att bli av med Devil, som dock är en snäll tam varg.

Sherlock Holmes har rest sig upp och står nu bredvid hunden. Han hajade till när han hörde Rocky skälla och ser mycket fundersam ut. Sherlock Holmes är inte bara en skicklig detektiv, han är dessutom mycket musikalisk och en skicklig violinist.

Sherlock granskar Rocky med sitt förstoringsglas, men inser snabbt att det ju är skallet som ska förstöras. Om man gör det, låter skallet precis som det blodisande skall som de hörde dagen innan, tänker han. Samma fraseringar, melodi och harmoni. Bara mycket svagare i volymen.

Hans funderingar avbryts av Basker-Ville.

- Välkomna till Basker-Villes gård, säger han. Kom in på en kopp kaffe. Då ska jag bjuda er inte bara på kex, utan på en överraskning också.

Miss Marple löser gåtan

Basker-Ville går in och sätter på kaffebryggaren och kommer snart tillbaka med läderhandskar på sig. Han ställer sig på knä intill den skadskjutna örnen, tar tag i benen, lyfter upp örnen och bär iväg den till sitt hus. Detektiverna följer efter. Rocky är på benen igen och eskorterar dem till upp till verandan.

Basker-Ville sätter örnen i papegojburen, som han hämtat ner från vinden. När alla har satt sig vid kaffebordet, tar Miss Marple över ordet.

- Vi har samlats i detta rum för att lösa gåtan med de försvunna hattarna, börjar hon.

- Den gåtan kan jag lösa direkt, avbryter Basker-Ville. Han går till sitt arbetsrum och kommer tillbaka med en låda full med huvudbonader.

- Den här ser ut att tillhöra er, mister Sherlock Holmes, säger han och ger honom hans hjortjägarhatt.

- Den här hatten måste tillhöra er, fortsätter han och ger damhatten till miss Marple.

- Och den här måste tillhöra monsieur Poirot, säger Basker-Ville och ger plommonstopet till den franske detektiven.

- Nu är ni väl alla glada och nöjda? frågar miss Marple som tycker det känns snöpligt att det avslöjande förhöret slutade så fort.

- Var det alla? undrar Mr Walker bekymrat. Även jag måste få tillbaka min hatt. Vart har den tagit vägen?

- Ingen aning, svarar Basker-Ville och tittar på Rocky.

Hunden skakar på huvudet.

Miss Marple tar ordet igen.

- Det återstår tre frågor att reda ut, säger hon barskt men vänligt.

- Hur gick det till när hattarna blev stulna?

- Var är Baskervilles monsterhund, som nästan skrämde livet ur Mr Walker? Och var är hans fina hatt?

- Jag skrämde? avbryter Mr Walker upprört. Jag har aldrig blivit skrämde av något!

Då hörs ett öronbedövande bråkande från verandan. Mr Walker flämtar till, liksom alla de andra detektiverna.

En monster-get, tänker alla samtidigt. De vänder sina förskräckta blickar mot fönstret. Där sitter en papegoja på räcket.

- Kajsa, ropar Basker-Ville förvånad. Vill du komma in?

Basker-Ville släpper in papegojan och berättar för detektiverna att Kajsa har lärt sig bråka av geterna i ladugården. Att det lät så högt berodde på att hon bräkt rakt in i hans mikrofon, som stod ute på verandan, där han brukar spela hårdrocklåtar när andan faller på. Han har tydligen glömt att stänga av förstärkaren.

När skrällen har lagt sig och lugnet återställts reser sig Sherlock Holmes.

- Där är vår monsterhund! säger han och pekar på Rocky.

Hunden ser mycket liten och ofarlig ut där han sitter och viftar på svansen.

- Jag kände igen skallet redan ute i trädgården, förklarar Sherlock. Han måste ha skällt i mikrofonen när Mr Walker var på hemväg genom skogen igår.

- Jag vill ha ett kex, säger Kajsa, som höll sig nära dörren. Hon hade upptäckt att det satt en örn i hennes bur. Miss Marple ger Kajsa ett kex från kakfatet och tar ordet igen.

Ett hedervärt motiv

- Nu har vi hittat vår monsterhund, säger hon och kliar Rocky under hakan. Men hur hamnade alla hattar och mössor här? Och varför blev de stulna?

Om Rocky hade kunnat prata hade han förklarat att han tyckte Villes basker var så ful. Ja verkligen *fruktansvärt ful*. Det var därför han hade tagit alla detektivernas hattar. Till och med miss Marples tanthatt var bättre, faktiskt. Han hade hoppats att Ville skulle börja använda en av dem i stället för den fula baskern. Men det ville han ju inte säga till Ville, för då hade han nog blivit ledsen. Han var ju så stolt över sin hemsyddas basker.

I stället för att berätta allt detta för alla, vilket han ju dessutom inte kan, slickar Rocky miss Marple på handen och fångar hennes blick. De tittar länge på varandra, ända tills miss Marple förstår precis vad han menar. Det förblev en hemlighet dem emellan.

- Varför Rocky stal alla hattarna kan vi låta vara osagt. Jag förstår hans motiv, och det är starkt, säger miss Marple och sneglar på Basker-Ville, som har sin basker på sig. Rocky skulle bli frikänd, i vart fall om domaren har god smak när det gällde hattar. Men hur gick stölderna till?

Basker-Ville har suttit och skruvat på sig på sin stol, medan miss Marple talade. När hon tystnar tar han ordet.

- Jag såg när Rocky tog monsieur Poirots hatt, erkänner Basker-Ville och rodnar. Han kände sig inte särskilt stolt över att vara hattjuven Rockys husse.

- Rocky knuffade till honom, så att hatten kom på svaj, sen kom en kaja och tog hatten och flög iväg, berättar han. Rocky och fåglarna som bor här är goda vänner, så kajan gav hattarna till Rocky, som sen gav dem till mig. Sherlock Holmes och miss Marples hattar försvann nog på samma sätt.

Miss Marple fångar Rockys blick. Han ser skamsen ut, men nickar.

Mr Walker tummar fortfarande på sin keps. Han är den ende som inte ser road och nöjd ut.

- Nu återstår bara frågan om vart Mr Walkers hatt har tagit vägen, säger miss Marple, som lagt märke till hans olyckliga min.

- Jag vill ha en keps, säger Kajsa plötsligt.
- Du menar väl kex? svarar miss Marple.
- Jag vill ha en keps. Jag vill ha en keps, envisas Kajsa.

Mr Walker är van vid papegojor. Det finns gott om papegojor i Bengalens djungler. Han vet att man kan lita på papegojor, så han ger Kajsa sin lånade keps.

Kajsa tar kepsen i näbben och flyger iväg. Fem minuter senare landar hon innanför dörren, med en fedorahatt i näbben.

Mr Walker tar sin hatt och ser nöjd ut, men sedan rynkar han på näsan.

- Den luktar get. Hatten måste kemitvättas så att den fräna stanken försvinner.

Sherlock Homes tar hatten och granskar den med sitt förstoringsglas.

- Det finns gethår i hatten, den har suttit på huvudet på en get, konstaterar han. Men, fortsätter Sherlock Holmes, och ser sig om i rummet för att vara säker på att alla lyssnar.

- På namnlappen står det Sam Spade!

Den hårdkokte Sam Spade bleknar. Han hade fått ett glas whisky i stället för kaffe. En duell med en

örn kräver en sådan dryck, hävdade han bestämt. Han behövde också skölja bort krutdammet ur strupen. Nu tappar han både färgen och hakan.

- Jag måste ha tagit fel hatt på Baskerville Hall, säger Sam till Mr Walker. Våra hattar ser ju exakt likadana ut. Jag får be så mycket om ursäkt.

- Det gör absolut ingenting, säger Mr Walker, som ser mycket nöjd ut när han byter den getstinkande hatten mot sin egen rena hatt.

Basker-Villes nya basker

Ett par veckor senare sitter Basker-Ville på verandan och spanar mot skyn. Det snöar ymnigt, och långt bort i snödiset tror han sig skymta ett oidentifierat flygande föremål fara fram. Det blir en vit jul, tänker han medan han sammanfattar slutet på höstens dramatiska hattjakt.

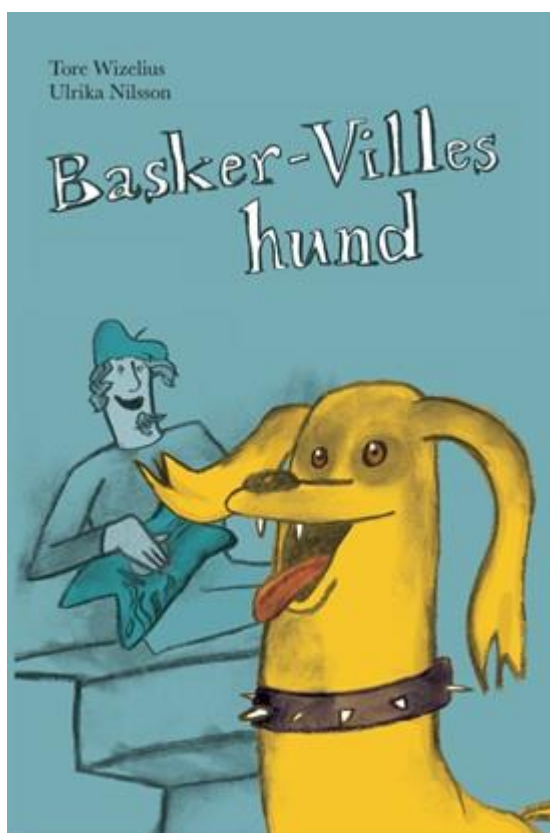
Örnen satt i tryggt förvar i papegojan Kajsas bur. Basker-Ville matade den med blodig biff, ett bra sätt att bli vän med örnen. När vingpennorna växt ut igen lät han den flyga. Ett par veckor bakom galler i en trång bur var straff nog för att den försökt ta Rocky som byte.

Några dagar efter att detektiverna åkt hem, kom ett paket från miss Marple, med en snygg fransk basker, som passade perfekt. I paketet låg också det senaste numret av *Criminal Times*, där detektivena alla skröt med hur de lyckats lösa kriminalhistoriens svåraste fall. Det första fall där alla bovarna var djur och där motivet var rent estetiskt, alltså ett brott som begicks för att byta ut något fult mot något vackert.

Rockys liv blev lugnare. Om det kom en ny örn, kunde ju Basker-Villes hund lätt skrämman bort den, genom att skälla i mikrofonen. Ingen örn kommer någonsin våga sig i närheten av en så skräckinjagande monsterhund.

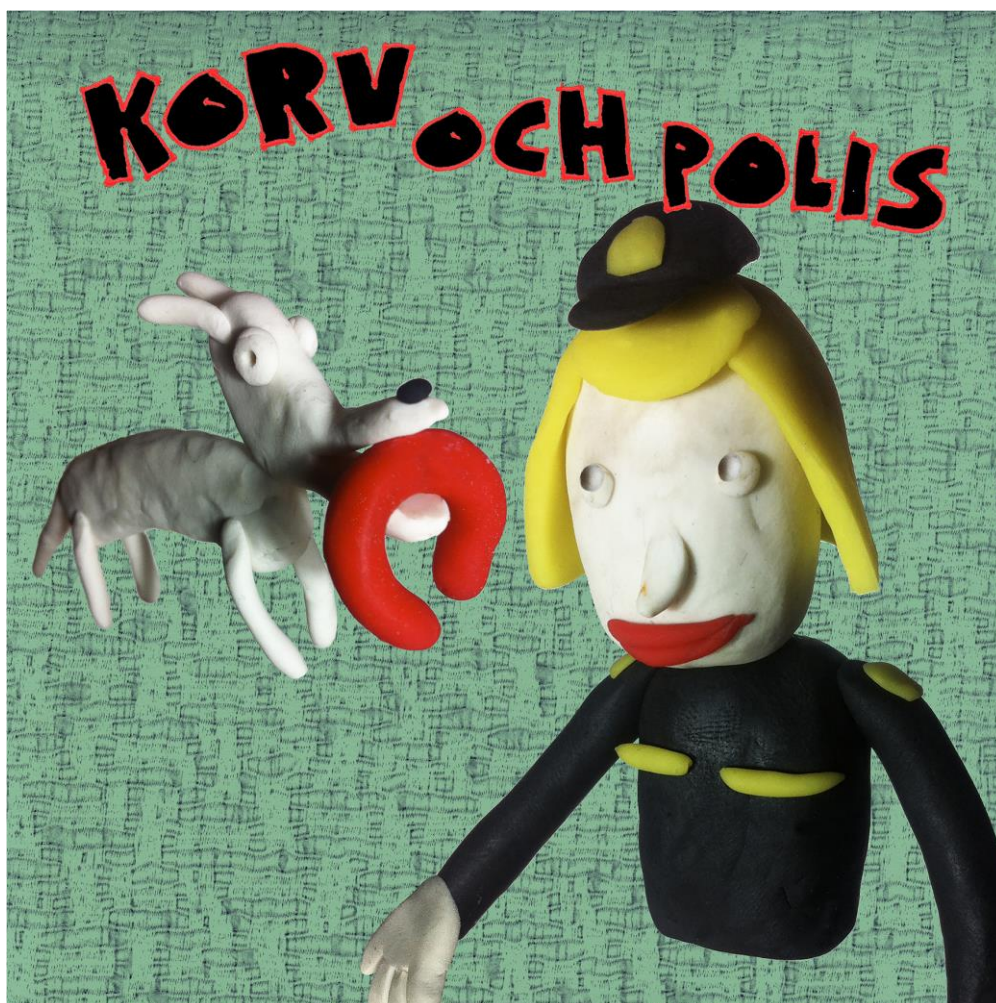
Mer av författaren

Hattjuven är ett sammandrag av kapitel 2 *Basker-Ville och detektiverna*, i boken *Basker-Villes hund*.

Basker-Villes hund (<http://vindbruk.org/basker-villes-hund.html>) finns att köpa som tryckt bok i bokhandeln. Den finns även som ebok.

Korv och polis (<http://vindbruk.org/home.html>) är en vuxenbarnbok, som har två versioner, junior och senior. Från ena hållet (junior) är det en vanlig barnbok, där barn som bor i ett hyreshus i Lundstorp är huvudpersoner. Om man vänder på boken, blir det en vuxenbarnbok, som barnen ska läsa högt för vuxna. Det är samma historier, men huvudpersonerna är vuxna och pensionärer.

Korv och Polis finns att köpa som tryckt bok i bokhandeln. Den finns också som två e-böcker, ***Korv och polis - junior*** respektive ***Korv och polis - senior***.

Information om vuxenbarnböcker av Tore Wizelius finns på www.vindbruk.org. Om du har några frågor, skicka ett mejl till tore@vindbruk.org

Om författaren

Tore har skrivit ett drygt dussin fackböcker, reportageböcker och läroböcker, de flesta handlar vindkraft. Nu som pensionär har han börjat skriva barnböcker på sitt eget vis, vuxenbarnböcker, som inte är böcker för barnsliga vuxna utan böcker som barnen ska läsa högt för vuxna, i stället för tvärtom. Den första heter ***Korv och Polis***, den andra ***Basker-Villes hund***, och det kommer fler.

Rocky

Basker-Ville är förstås en påhittad figur, även om det finns några levande personer som har gett honom vissa drag. ***Rocky*** är dock en livs levande hund, precis lika smart och företagsam som i denna historia, och med ett vackert skall, för dem som har hundöron i vart fall. ***Rocky*** (<http://vindbruk.org/rocky.html>) är en blandning av *Papillion* och *Chihuahua* och ytterligare några raser lite längre upp i stamtavlan, med andra ord en fin byracka. Han bor i Boden men besöker mig på Gotland varje sommar.